

hed under Discussionerne bleven mindre og mindre, og for mig er det blevet en mere og mere betænkkelig Sag at bortkaste vor hidtil fulgte Arvesølgeorden. Naar fremdeles den ærede Taler har fundet, at de Talere, der have talt for Budskabet, have talt klarere og mere overbevisende end de, der have talt mod det, saa er jeg ogsaa i den Henseende af modsat Anskuelse; jeg synes, at netop de, der have talt mod det, have talt baade klarere og mere overbevisende, og ingensunde, som den ærede Taler sagde, uklart og dunkelt. Det glæder mig imidlertid, uagtet denne Uoverensstemmelse, dog at være kommen til nogen Overensstemmelse med den ærede Taler. Han bragte nemlig sin Tak til den høitærede Premierminister og den høitærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Orsted), fordi de i Særdeleshed havde opklaret hans Anskuelse baade med Hensyn til den europæiske Nødvendighed og med Hensyn til den agnatistiske Arvesølgeorden; nu er det saa heldigt, at jeg netop deri kan møde den ærede Taler. Vi mødes i Tak til de samme høitærede Talere, nemlig Premierministeren og den 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn. Dengang, jeg kom i Salen, og overveiede, hvad her var Tale om, og hvor vigtig denne Sag var for os Alle, stod den europæiske Nødvendighed, jeg bekjender det frit, kæmpefor for mig, men efterhaanden som Premierministeren talte om den europæiske Nødvendighed, og udbredte mere og mere Lys over denne Sag, maa jeg tilføje, at den blev for mig mindre og mindre; det gik med den europæiske Nødvendighed, som det gaaer med et Legemes Skygge om Formiddagen; som Solen stiger høiere og høiere, bliver Skyggen mindre og mindre (Hør!). Den ærede Forsamling har vistnok gjort den Erfaring, at naar Solen staaer op (Hør! Latter), viser sig i Morgenens lette Taage Skyggen af et Legeme kæmpefor, men efterhaanden som Solen kommer høiere og høiere, bliver den mindre og mindre (Latter). — saaledes stod ogsaa den europæiske Nødvendighed i Begyndelsen af Forhandlingerne kæmpefor for mig, men som Premierministeren mere og mere udbredte sit Lys over den, blev den mindre og mindre (Latter); den var kæmpefor for mig, men tilsidst sank

den sammen som en liden Dværg (Bravo!). Derfor takker jeg den ærede Premierminister tilligemed Folkestingsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Latter. Formanden ringer.), fordi han har skærpet min Opmærksomhed for Premierministerens Taler (Hør!). —

Jeg vender mig til den høitærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn. Jeg sad forleden Dag i Ordets egentligste Forstand ved hans Fødder (Bravo, Latter), og lyttede til hans Tale. Han viste os, at Griffensfeld ikke havde været i Kjøbenhavn 1660, men det kunde man jo sige, hører ikke herhen (Latter); men i den Anledning sagde han Noget, som jeg vil bede den ærede Forsamling at lægge Mærke til, fordi det hører Sagen særdeles til. Han udhøvede nemlig, at i 1660, dengang Folket overdrog Magten til Frederik den 3die, og overlod ham den arvelig paa Mandss og Qvindesiden, da vilde Adelen ikke indrømme, at hans Arvinger paa Qvindesiden maatte arve Riget, men at Geistligheden og Borgerskabet holdt fast paa, at der skulde arves ikke alene i Mandss men ogsaa i Qvindelinien; det kjende vi jo Alle, mine Herrer, at den Tids Adelsføds stod at gjøre sig Thronskiftet meget indbringende, ved Haandfæstninger vidste de i egen Interesse at binde Kongens Magt, men Geistligheden og Borgerskabet vilde ikke, at Thronen snart skulde udsættes for at blive ledig, de ønskede af ganske Hjerte, netop til Fædrelandets Frelse, at den kongelige Stamme maatte blomstre jo længere, jo klarere, og de fastholdt derfor, at ikke alene Mandslinien, men ogsaa Qvindelinien in subsidium skulde kunne arve Thronen. Frederik den 3die var nu den, der ved Griffensfeld udførte det yderligere i 1665, at den danske Throne blev arvelig ikke alene i den agnatistiske, men ogsaa i den cognatistiske Linie. Vi ere Sønnen af hine Geistlige og Borgere (Hør!), som i hine Dage vare bekymrede for, at Thronen for snart skulde blive ledig, vi ere overbeviste om, at det er af største Fare for vort kjære Fædreland, vi frygte ikke saa meget Indlandet, skøndt man vel fra en vis Side i Fremtiden kunde ønske Thronen ledig, men vi see dog Sagen især med angsteligt Blik, naar vi vende os til Udlandet, og jeg skal udbede mig de ærede Her-